

Приморске новине

ЛИСТ ССРН ОПШТИНЕ БУДВА

ИЗЛАЗИ ПЕТНАЕСТОДНЕВНО

ГОДИНА XII • БРОЈ 237. • 10. АВГУСТ 1938.

ЦИЈЕНА 4 ДИНАРА

СЈЕДНИЦА ПРЕДСЈЕДНИШТВА ОК ССРН

НА ДНЕВНОМ РЕДУ СРЕДСТВА ЈАВНОГ ИНФОРМИСАЊА

У понедељак, 8. августа, одржана је сједница Предсједништва Општинске конференције ССРН, на којој, између остalog, разматрана информација о раду средстава информисања на подручју наше општине. У материјалима, које је за ову прилику припремила Секција за информисање при Општинској конференцији ССРН, констатује се да се наш грађани информишу преко „Приморских новина“ и других дневних листова у земљи, чији новинари живе на ширем или ужем подручју Црногорског приморја, затим путем радио и телевизијских емисија, уз напомену да смо једини приморска комуна која нема своју радио станицу, нити своју емисију на таласима Радио-Титограда. Секција оцјењује да су „Приморске новине“ у основи одговориле свом задатку и да су, не само према оцјени ове Секције него и неких републичких организација, један од бројних локалних листова у Црној Гори, што не значи да нема проблема, у првом реду материјалне природе, и да не би могао бити још бољи. Претпостављају се да ће преласком листа у Културни центар и финансирањем преко СИЗ-а за науку и културу бити решени финансијски проблеми. Међутим, пракса показује да средства нередовно пристижу. Проблем новинарског кадра је и даље отворен, сарадничка мрежа прилично неразвијена, углавном због ограничених материјалних могућности. Ипак, успијевало се да лист информиса грађане о основним проблемима наше друштвено-политичке заједнице, мада се и овде, као и дневним листовима и новинарима који за њих раде с нашег подручја, може ставити замјерка да су више окренути раду друштвено-политичких foruma и скупштина општине него удруженом раду и основним организацијама.

Средства јавног информисања — констатује се у информацији — одиграла су значајну улогу у разрешавању сложених друштвено-политичких односа у нашој општини, нарочито током прошле године.

Заједнички је интерес и новинара и друштвено-политичког радника и друштва у целини — јачање и развијање система самоуправљања и досљедно спровођење мјера економске стабилизације, зато представницима јавних гласила, као одговорним друштвено-политичким радницима треба омогућити да несметано и без притиска обављају свој посао. Новинари су би-

ли принуђени да „јуре информације“ и да их узимају са незваничних мјеста, чак и са улице. Постоји тако несигурних извора информације су необјективни и некоректни чланци као о кукастим крстовима, „бомби у кантини смећа“ и сл. Но, ни такви чланци не треба да буду повод за фронтални напад на представнике јавних гласила. Информација није само произвед новинара, већ и нас самих и средине. Као и сваки други друштвени радник, и новинар сноси пуну морално-политичку одговорност за свој рад, па појединачне, често субјективне, реакције не могу бити основа за оце-

њавање појединачних написа, ни укупног рада новинара. Што се квалитета, објективности и актуелности тиче, новинар, као и сваки други радник, одговара својој редакцији.

Секција је ове ставове заузела на заједничкој сједници с представницима јавних гласила који раде на нашем подручју. Том приликом констатовано је да је општи интерес да се с нашег подручја пише објективно и коректно и да критику негативних појава треба његовати, јер су јавна гласила важан чипилац за покретање и разрешавање многих негативних појава у друштву.

ПИСМА ЧИТАЛАЦА

НИСУ ТО МАЛЕ СТВАРИ

Захвалнице се дођељују грађанима или организацијама за крупна дјела, изузетне подвиге у спашавању људских живота или друштвене имовине, за резултате на овом или оном пољу људске дјелатности... А ја бих установио захвалнице и за оне људе који се баве малим, ситним наизглед беззначајним стварима, које људима загорчавају живот. Поред тих „ситница“ пролази свакодневно на десетине, можда и стотине људи и нико неће да их уклони: да се сагне и помакне камен с асфалта, узме косијер и одсјече грани која је ушла у пут и смета пешачу и возилу... Неће

зато што свако чека да то други направи, јер и он про лази туда, па то и њему сме та. И најче тај други, не знамо када и не знамо ко. Нико га није видио. Нико му не зна име. Њему то није ни важно. Тек једног дана видимо да је тај други туда прошао: нема камена на асфалту, грмен који је био зашао у пут одсјечен је.

Тим незнаним људима ду гујемо захвалност. Захвалимо оном што је одсјекао дебеле грane једног дрвета код самопослуге у Боретима које су избјале из профила пута. Захвални смо и оном што је уклонио прогаженог пса или мачку, поред којих су туристи пролазили данима, спомињући службу градске чистоће.

Били бисмо, исто тако, захвални кад би неко ставио цедуљу и написао радно вријеме у Мјесној канцеларији у Бечићима. Како би тек били захвални нашој Пекари или нашим трговцима када би нам понудили један пшенични хљеб направљен по старом црногорском рецептус. Такав можемо купити само у Титограду. О, како бисмо били захвални оном ко би нас информисао када стижу, када полазе и где стају аутобуси локалног саобраћаја и они на даљим релацијама. Захвалити треба и за још многе мале, ситне ствари које направе појединачи, а које свима нама олакшају и уљешију живот. Зар не треба захвалити власницима лијепих породичних кућа, који су током година одгајили зеленило у Будви. Живе зелене ограде, са цвијећем или без њега, најбољи су пропагатори љепоте Будве. И тако, и мале ствари заслужују признавање и захвалност. Зато се овим писмом заједњем за то: да будемо захвални они и знајимо и незнаним појединачи који се баве ситним проблемима и, укљањујући их, живот нам чине љепшим.

Бранко ЛЕГАНОВИЋ
пензионер Бечићи

ПОЖАР НА КОШЉУНУ

Пожар у Кошљуну, који је избио у поподневним часовима 4. августа, још је један доказ неизложење према природи која је највеће братство наше вишијере. Ватрена стихија просто је пагрила борову шуму која се простира изнад Словенске плаже и заједно са Завалом, Дубовичом и Спасом чини плућа нашег града. Док пишемо све редове, ватра још тиња, тако да нам није по-

знато колико је шуме уништено, као ни то ко је или шта је проузроковало пожар. Овом приликом бисмо рекли нешто друго: непосредно пре избијања пожара, горела је шума на широком појасу Далмације и Боке Которске. Том приликом је страдало неколико људи, причињена је непроџењива материјална штета, па је и сасвим нормално што су сва средства јавног информисања томе поклонила доста пажње. Но, изгледа то није била довољна ономена да сви скупа — и мјештани и гости, и надлежни службе — будемо опрезнији и буднији у заштити нашег братства. Захваљујући интервенцији ватрогасаца и грађана, овај пожар је брзо локализован. Остаје велика црна мрља у Кошљуну која ће, надамо се, бити опомена за (не)будност.

ИЗ РАДА САВЕЗА КОМУНИСТА

Лоше стање у радиој заједници СИЗ запошљавања

У радиој заједници СИЗ запошљавања у Будви лоши самоуправни и међуљудски односи дистили су врхунац. Сваће, интриге, подметања, омаловажавања пред странакама и друга недолична понашања постала су дио овдашње свакодневице. Наравно, у таквој ситуацији нема добrog рада, па су неопходне мјере како би се стање превазишло.

Ово је, најкраће речено, суштина разговора вођених на сједници Предсједништва Општинског комитета СК Будве, која је одржана крајем јула.

Лоше стање у овом колективу, који запошљава свега седам радника, датира још од 1980. године. Како се чуло на сједници до подвојености је дошло у тренутку када је секретар СИЗ због прекришаја подниса пријаву против финансијског радника који је потом судски кажњен. Тако

су се убрзо створила два франта: на једном је секретар, а на другом остали радници. Ујесто да основна организација СК дјелује енергично да се стање поправи, њени чланови су се, такође, подијелили. Отет секретар на једној — остала тројица чланова на другој страни својим непринципијелним ставовима и дискусијама још више су погоршали и онако лоше односе. Партијски састанац ријетко су одржавани, а када је то и чињено претvaraли су се у међусобна оптуживања и сумњичења. Слабо је радио збор радника, који је једини облик самоуправљавања; дисциплинска комисија постоји само на папиру, а по мишљењу правобраноца самоуправљање нормативна регулativa не ваља.

На једном од последњих састанака основна организација СК је покушала да утврди појединачну одговорност

својих чланова, али, како је оцијењено, нису постигнути задовољавајући резултати. Секретар радиој заједнице је искључен из СК, а финансијски радник кажњен посљедњом опоменом. Међутим, по оцјени Предсједништва, за лоше стање одговорност сносе и остали чланови.

Предсједништво је оцијено да су нужне хитне и енергичне мјере како би била утврђена одговорност сваког члана СК. О томе ће ускоро расправљати и Општински комитет.

Стање у Радиој заједници СИЗ запошљавања разматраје и Извршни одбор Скупштине СИЗ. Предложено је да се опозове секретар, али да се испита да ли и неки други радници могу остати на досадашњим радничким мјестима.

С. Г.

У ООУР „Новоградња“ сваки пети радник члан Савеза комуниста

Основна организација СК КСРО „Јужни Јадран“, ООУР „Новоградња“, на дан свог формирања бројала је свега седам чланова. Сада их је десет што значи да је на укупан број запослених радника сваки пети члан СК. Због специфичне дјелатности структура чланства је изразито у корист радника из не-посредне производње, чиме се реализује дугорочко опредељење за активирање што већег броја чланства које учествује у производном процесу и креатаре су свеукупне материјалне добити друштва.

У исцрпном извештају за период од 1981. до 1983. године, видни су правци акције комуниста ове основне организације:

— тежња за унапређењем материјалне основе рада,
— настојање за побољшање животних и радних услова радника и изградњу функционалног информациског система.

— дјелатност на изградњи нормативних и практичних решења у циљу унапређења радничког самоуправљања и делегатског система.

С обзиром да је „Новоградња“ настала издавањем из ООУР „Комуналне службе“, било је неопходно утврдити права и обавезе овог новог привредног субјекта, те тачно означити обим средстава која му припадају. Свесрдном акцијом и залагањем комуниста и радних људи остварени су запажени резултати у остваривању укупног прихода радне организације учешће овог ООУР-а у 1982. години износи 52%. Она је била иницијатор успјешног

споразума са СИЗ-ом за стављање који регулише изградњу стамбених објеката до 1985. године.

Ради правовременог информисања радника, донесена је одлука о издавању једног билтена преко кога би се информисали радници о свим битним питањима на њиву радне организације.

У извештају је констатована недовољна активност делегата и делегација, па треба поспешити њихов рад и тражити појединачну одговорност од сваког члана. Испољен је критички прилаз у односу на недовољан пријем чланова у СК, тим прије што

је велики број радних људи радом и идејном опредељености одавно заслужио партијску књижицу.

На недавно одржаном састанку изабран је секретаријат, где су заступљени представници млађе генерације. Није без значаја и подatak да је на челу ове ООСК изабран на дужности секретара Радован Иличковић, који је ову функцију обављао и раније, те је тиме стекао повјерење цјелокупне партијске базе.

Јово У. Грегорић

Спомен-плоча под Голим врхом

На иницијативу Мјесне организације СУБНОР-а Свети Стефан, а поводом 40. годишњице смрти храброг партизана Ђура П. Филиповића, на мјесту његове погибије — Велика доца испод Голог врха откријена је ових дана спомен-плоча. О лицу овог борца говорио је Панто Митровић, првоборца из Светог Стефана.

Ђура Филиповић је рођен 1917. године у Добрском Селу код Цетиња. Учесник је НОБ-а од 13. јула 1941. и био је борац у герилама, а касније у партизанском батаљону

Са свечаног отварања

„Царев Лаз“. Новембра 1941. ступио је у Ловћенски ударни батаљон и учествовао у борби на Пљевља 1. децембра 1941. године. Исте године постао је члан КПЈ и наставио борбу у Ловћенском батаљону све до одласка партизана за Босну. По одлуци војног руководства остављен је на политичко-позадински рад на терену. У мају 1943. године учествује у борбама против четника на Пашићеву

ској гори, где је и погинуо.

У подножју Голог врха, у врлетном и тешко пиступачном крају Пашићеве горе, поред некадашњег царског друма, којим пролазе још са

мо ловци, стоји данас скромно спомен обиљежје. Тако

су борци Светог Стефана учи

или трајном успомену на

свог друга и сaborца.

В. С.

IN MEMORIAM

Легендарна омладинка Стана Томашевић-Арнесен

Фотографија која је у току рата обишла свет

Ових дана је у Београду умрла и сахрањена легендарна југословенска омладинка — партизанка Стана Томашевић — Арнесен, носилац „Партизанске споменице 1941. године“ и члан Савјета Федерације.

Рођена је 1921. године у Бару. Школовала се у Крагујевцу и Цетињу, где је завршила учитељску школу. Службовала је као учитељица 1940. и 1941. године у срезу плевљацком. Још као средњошколка а

ктивно је учествовала у најпредном омладинском покрсту. Била је запажен учесник у чувеном штрајку ћака Учитељске школе на Цетињу, 1940. године. Члан КПЈ постала је 1941. Од тада, па све до смрти Стана је прошла бо

гату револуционарну школу, потврђујући се као достојна ћаки црногорског народа. Учествовала је као борац и руководилац у многим борбама од првих јулских устаначких пушака 1941. године, кроз читав народнослободилачки рат и послијератну револуционарну изградњу.

Радила је на многим одговорним дужностима — као члан Мјесног комитета КПЈ за Цетиње и члан Среског комитета КПЈ за Бар, комесар батаљона Ловћенског одреда и члан Политодјела Четврте пролетерске црногорске бригаде. Од 1943. године секретар је Покрајинског комитета СКОЈ-а, од 1944. и член Покрајинског комитета

КПЈ за Црну Гору и Боку. Учествовала је на оба ратна конгреса омладине Југославије, у Бихаћу 1942. и Драву 1944. На другом конгресу УСАОЈ-а, у Драву 1944. предсједавала је првом сједницом.

За вријеме овог Конгреса забио се један интересантан догађај везан за њену личност и борбу омладине Југославије: енглески фотограф снимио је камером до лазак омладинске делегације из Црне Горе, у којој се налазила и Стана. Касније је издвојио Станин лик са снимка и умножио га као фотографију. Фотографија је доспјела на један савезнички ратни плакат — летак који су савезничке службе растурале по многим земљама Европе с позивом омладини у борбу против фашизма. Многи борци с нашег подручја сјејају се њеног боравка и рада на организовању омладине у селима наше општине послиje јулског устанка 1941. године.

Послиje ослобођења, од 1945. до 1949. године, Стана Томашевић радила је као члан Централног одбора УСАОЈ-а, односно НОЈ и Централног комитета СКОЈ-а. Била је посланик ЦАСНО-а за Црну Гору и Боку, посланик и предсједник Одбора за спољне послове Савезне скупштине, делегат и предсједник Савезног вијећа Скупштине СФРЈ, члан Централног комитета СК Црне Горе, а у два маха амбасадор Југославије у Норвешкој и Исланду и у Данскују.

Смрт ју је затекла на дужности члана Савјета Федерације.

Стана Томашевић била је значајна личност нашег револуционарног покрета. Више од четири деценије борила се као истакнути револуционар и хуманиста у првим борбеним редовима за стварање социјализма, вјерно служећи интересима радничке класе и свих наших народа и народности. Била је представник предратне револуционарне омладине. Носила је у себи сав жар, полет страсти и занос, одважност и храброст своје генерације. Вајпштана у духу борбене слободарске етика црногорског народа и на традицијама СКОЈ-а и револуционарног омладинског покрета часно је и достојанствено вршила све задатке.

Приморске
новине

Лист ССРН општине Будва. Уређује: Редакциони комитет: Владимира Станишић, Издавач: Културни центар Будва. Адреса редакције: „Приморске новине“ — Будва телефон: 41-194 — Број жијро-рачун: 20710-603-1809 код СДК Будва — Штампа: Издавачко-штампарска радна организација „Обод“ — Цетиње — Претплатна годишња 120 дин.; за иностранство 500 дин. — Рукописи се не враћају

АКТУЕЛНЕ ТЕМЕ

КАКО СТИМУЛИСАТИ РАЗВОЈ МАЛЕ ПРИВРЕДЕ

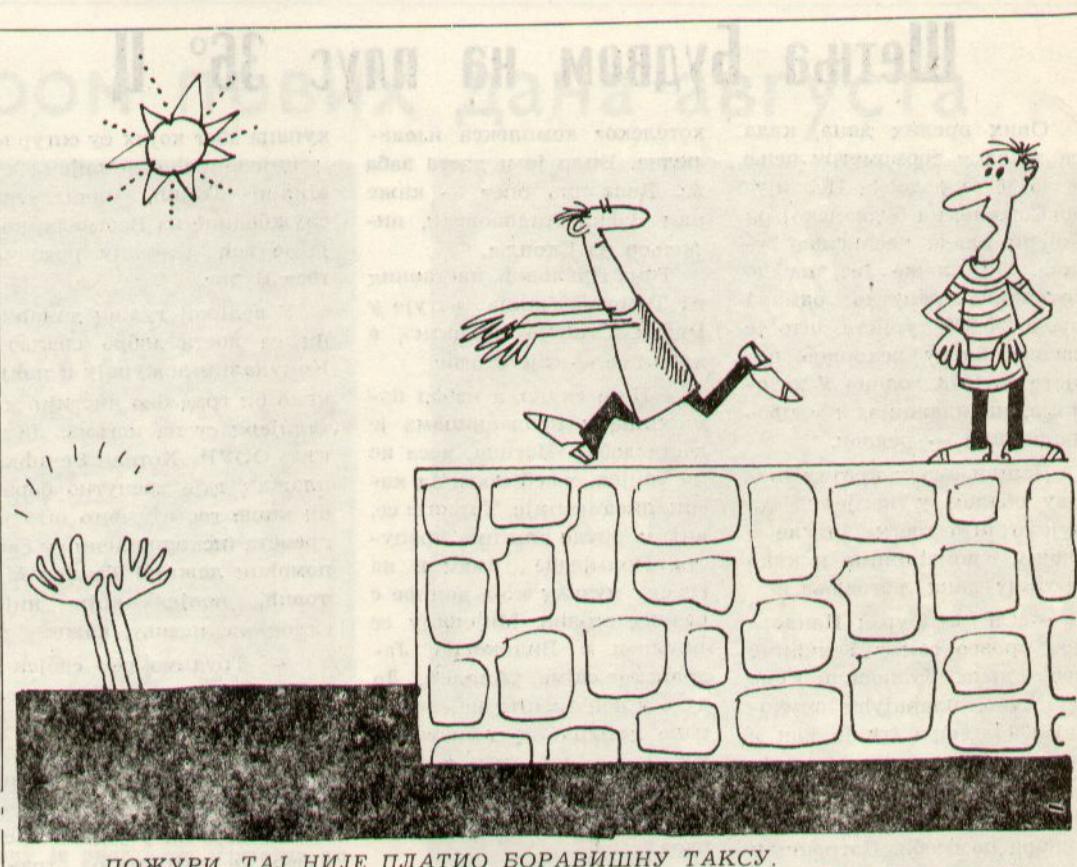
У уопштеним декларацијама далеко смо стигли у подршци малој привреди; у пракси смо на самом почетку. „У досадашњем периоду малој привреди је знатно заосталаја за развојем остале привреде, развијала се стихијски, без усмјеравања и помоћи“. Та оцјена коју је дала Привредна комора СР Источне Горе, у потпуности се односи и на нашу општину, у којој је политика развоја мале привреде ако се уопште може говорити о политици развоја) била оптимистички развијана, а посебно на бази рада средставима у својини грађана, уз превазилажење отпора и догматских схватања.“ (Закључни IX сједнице ЦК СКЈ).

Могућности за развој мале привреде у нашој општини су велике. Да поменемо само неке: рибља нема ни за хотелске гости, ни за грађане. Законским прописом је ослобођен царине увоз рибских бродова одређене тонаже за наше раднике који се враћају из иностранства. У Будви, и не само у њој, нема никаквих локалних сувенира. А туристи баш такве највише траже. За израду разних сувенира могу се користити индустријски отпади, као што се то ради у најразвијенијим туристичким земљама Средоземља, а ми баш таквих Фабрика у Црној Гори имамо текстил, гвожђе, мермер, дрво, алюминијум. У једном малом приморском мјесту у Далмацији 90 жена ради разне везове, и то код куће, у току зиме, и све се то пројавља у иностранству за дешаве. Потребно је формирати малобројну а способну склупу предузимљивих радника који ће то организовати, повезати се с фабрикама, дизајнерима и нашим људима, незапосленим и другим, и обезбиједити израду и пласман читавог спектра црногорских сувенира, практичних и јефтиних.

Чињеница да нам пореска политика не вља — наводи неке људе да у догматски закључак да у социјализму производња мора бити искључиво на средставима у друштвеној својини.

Уочљиво је погрешно схватање код неких лица у органима управе да они требају само да администрирају, да издају дозволе и потврде, а не и да — када је то потребно — буду организатори, мобилизатори, односно да предложимају мјера и одлуке подстичу да се оно што је друштву потребно реализује лакше и брже. То би требало да им буде главни задатак — а не бирократска „одбрана“ државе и „социјализма“ (то јест удржавајући рад) од нечега што је једва „на прагу социјализма“, па и изван њега, као што је приватни рад властитим средствима. Иде се, чак, дотле да Одбор за цијене за бококоторске општине, где спада и Будва, одређује више цијене угоститељских услуга у приватним угоститељским радњама, како оне својим низим цијенама не би конкурисале удржавеном раду. Ка кава промашај! Какво суштичко неразумијевање политике мале привреде!

Ко треба да мисли и да ствара услове да се прехране 15.000 домаћих туриста, који користе приватни смјештај. Број друштвених ресторана је далеко од тога да би могао задовољити те потребе. Заговорници забрањене ширења сектора угости-

ПОЖУРИ, ТАЈ НИJE ПЛАТИО БОРАВИШНУ ТАКСУ.

(Дејан Патаковић)

где у општини не би формирали живинарска фарма?

У општини је мало кампова, скоро да немамо спортивских и културних аниматора који у сваком туристичком мјесту имају доста могућности да унапређују туризам. За све наше хотеле и друге објекте оркестри се ангажују са стране. Ми немамо скоро ниједан састављен од домаће младежи — а то би била велика уштеда и мотућност зараде за младе људе преко љета, а можда и за један број незапослених.

Читава област приватних соба мора да доживи препород, дружију и бољу организацију и повезаност. Прво, треба инспирати на томе да буде што више апартмана. То је најтраженији вид смјештаја. У Истри, рецимо, једна соба с кухињом и купатилом издаје се у главној сезони за 160.000 динара. Код нас у приватним собама одједна врло мали број страних туриста. На 8.200 кревета издатих крајем јула у Будви, било је свега око 150 странаца. То се може бити измијени ти бољом организацијом пројаде и реклами. У Истри и Далмацији велики број издавалаца соба нуди уз спавање и доручак. На дубровачкој ривијери кревет прве категорије плаћа се 260,00 а са доручком 400,00 динара. А то је већ дружија рачуна.

На основу сазнања шта је потребно туристима и користеши разне нормативе, не онходно је сачинити програм потреба: шта нам треба, колико чега и где? Затим треба утврдити дугорочније мјере стимулације (по реске олакшице за поједине врсте заната, обезбијеђење погодних локала, давање кредита за најдефицитарније потребе). Свести на минимум администрирање. То, ипак није све. С тако утврђеним мјерама стимулације за дужи период треба упознати домаће и стране тржиште (наше раднике на привременом раду у иностранству), одржати конференције за штампу, послати људе у Њемачку код наших конзулатата и клубова наших радника, штампати проспекте у којима ће интересовани моћи да нађу све што их интересује... Сигурно је да у том случају одзив не ће изостао.

Б. М.

Мирко Брајло

ПОБОЉШАНО СНАБДИЈЕВАЊЕ ХЉЕБОМ

Индустријска пекара у Будви производи дневно у главној туристичкој сезони 90 тона хљеба и знатне количине разних пецива, којима снабдијевају Будву, Херцег-Нови, Цетиње и Тиват, а мање количине шаље и у Титоград. Будва троши у шпицу сезоне 20.000 кила хљеба дневно, а у зимским данима десет пута мање. Херцег-Нови потроши годишње око два милиона килограма. Рано ујутро сваког дана, 20 специјалијских возила креће у свим правцима с топлим хљебом.

Пошто је и раније у Будви било извесних проблема с хљебом, Предсједник општине ишао је на разговор у Бачку Тополу, у дирекцију предузећа. Резултат је био: побољшање квалитета хљеба, уредније снабдијевање квалитетним брашном, потребним дјеловима и помоћним сировинама. Дошао је у Будву на рад и добар технолог. Постигнут је споразум да трговине у току цијelog дана морају имати хљеба, што ранијих година у главној туристичкој сезони није био

случај. Тако је побољшано снабдијевање грађана и туриста пекарским производима. Ипак, све до недавно, Будва је у јутарњим часовима имала доста хљеба који је печен претходног дана, а топли је слат у осталама мјестима. Јасно, у осталим мјестима има хљеба и од других производа, па, ако би тамо био слат недовољно квалитетан и бајат хљеб, не би имао проблем. Будву и Петровац, међутим, снабдијева искључиво Пекара из Будве, па грађани и туристи морају да купују оно што им се нуди.

Чувши за примједбе грађана да ујутру добијају јучерашњи хљеб, Предсједник општине организовао је састанак с руководећом екипом Пекаре. Чули смо том приликом с каквим се сзе те школама носи тај колектив. Општине не плаћају благовремено средства за компензацију, па је Пекара принуђена да узима од банака скруп кредите. На крају првог полугођа имала је близу милијарду и по ненаплаћене алијанције. Други велики про

блем су боловања — за првих шест мјесеци имали су 4.230 сати боловања, и то углавном од исте групе радника. Зато су присилjeni да узимају сезоне који, ни по односу према раду и по стручности, не могу да замијене сталне раднике. Жале се на то да поједини лекари олако дају радницима боловања до 15 дана и да њихове интервенције нису имале скоро никаквог ефекта. Међутим, јасно је да једини одлучна акција радног колективе и основне партијске организације може уродити плодом.

У задње вријеме побољшано је снабдијевање Будве топлим хљебом. Врло је важно да се он може наћи у већини продавница и послије подне и увече. Значи, може се закључити да су затједнички напори општинских органа, дирекције и радног колектива Пекаре — да ли позитивне резултате и ако би било нетачно тврдити да нема могућности и потребе за даље побољшање.

Шетња Будвом на плус 36° Ц

Ових врелих дана, када се жива у термометру пење и до 36-ог подеока Целзијусове скале, на будванској ривијери влада неописива гужва. Од плаже Јаз, па до Буљарице тренутно одмарја преко 50.000 туриста, што је сасвим близу рекордне посјете из 1978. године. У хотелима, на плажама, и у продавницама — редови.

Пошли смо у кратку шетњу обалом у намјери да чујемо што гости мисле о својим домаћинима и како противично дани љетовања.

— Са супругом Пандорком провео сам у Бечићима десет дана. Становали смо приватно, плаћајући смештај 400 динара (ту је још и боравишна такса) и три оброшка у ресторанима овданих хотела по цијени од 500 динара по особи. Потрошили смо нешто преко 20.000 динара, али нам је било лијепо. Са пјешчане бечићке плаže носимо најљепше утиске: домаћини су били врло коректни, храна у ресторанима

хотелског комплекса изванредна. Било је и доста забаве. Долазимо опет — каже нам Васил Андоновски, инжењер из Скопља.

Тома Павловић, наставник из Титовог Ужица, љетује у Будви. Станује приватно, а храни се — где стигне.

— Није скоро, а избор најмилица у продавницама је доста добар. Истина, меса не ма увијек, хлеб понекад каши, пива нестаје. Трговци се, видим, труде али има пропуста. Примједбе имам и на гласну музiku која допире с различних страна. Мијешају се ритмови џез Видиковца, Јадранског сајма, „Аvalе“... До дуге у ноћ трешти на све стране и тешко је заспнати. Ја љетујем са женом и два сина и петнаестодневни одмор ће ме стајати око 40.000 динара.

— Пијаца је добро снабдијевана, али и скупа. Килограм грожђа стаје 60 динара, сира 400, јаје по комаду про даје се од 11 до 15 динара. Примјењујем да је много на-

купача због којих су сигурно и цијене веће — ријечи су Милице Томић, поштанске службенице из Београда, која је већ децељују редовни гост Будве.

У великој гужви домаћини се доста добро снalaže. Комуналци дежурају и ноћу, како би град био чистији, ходелијери су на ногама. Директор ОУР „Хотели Бечићка плажа“, пдје тренутно борави више гостију него што је кревета (искоришћени су сви помоћни лежаји) Трипко Матовић, човјек који није склон хвалисању, каже:

— Трудимо се својски. Сервис можда још увијек није онакав какав бисмо жељeli и ми и гости, али напредак је видан. Код нас борави доста гостију из наше земље које ни у једном тренутку не одвајамо од странца. Сви гости имају исти триман и наш је једини задатак да сви они побују одавде задовољни. Мислим да добрим дијелом у томе успијевамо, што најбоље потврђује интересовање за наше објекте.

С. Грегорић

Петнаест година пише о Црној Гори

У рецепцији хотела „Аvala“ срели смо западнојемачку новинарку Ирмелу Шнеге, добитницу „Прстена пријатељства“ на Интернационалном склупу туристичких радника у Макар

ској, који се добија за изузетно залагање у пропагирању туристичких могућности наше земље. Овај освједоче-

ње пријатељ југословенског, а посебно црногорског туризма пише за 29 дневних листова и тридесетак ревија, недјељника и магазина који се баве питањима одмора и рекреације. Управо, у рукама имамо исјечак из једне такве ревије у којој је ова новинарка на црцлој једној страници — уз три фотографије Будве, Бечића и Улциња — представила на врло лијеп и сликовит начин нашу понуду пуну могућности за прави одмор. Сам наслов текста — „Дио раја“ — најбоље нам потврђује да ова новинарка с посебном љубавју пише и пропагира наши туризам.

Управо из тих разлога, а посебно што нас с Ирмелом Шнеге веже и дугогодишње пријатељство, били смо пријатно изненађени што смо је поново срели у нашој средини, у хотелу „Аvala“, и то у пратњи њене 17 годишње кћерке Марион (на слици) коју је још као двогодишњу бебу водила са собом да би упознала наше пределе, градове и људе. И Марион — до знали смо у току разговора — ће мајчиним стопама и постали новинарка. Уверени смо да ће и она, будући да од малена долази у Југославију, пријатељски писати о нашој земљи и њеним туристичким могућностима.

Прошле године боравиле су у хотелу „Аvala“ и биле одушевљене тим објектом. Тако се послије тог боравка пуно лијепих чланака нашло у ње мачким новинама. Међутим, Ирмела је писала да тај хотел има и оне садржаје који, на жалост, нису били завршени за сезону, па су гости реаговали и љутили се због дезинформација. Ипак, овог јетра пуно је тога боље и Ирмела вјерује да више неће бити никаквих рекламија.

Ирмела је ове године дошла петнаesti пут у Југославију, а за место одмора одабрала је „Аvalu“. — Заиста сам пријатно изненађена — каже она — што је овај прелијепи град на мору добио нешто овако. Хотел је изван реда, има прелијепи положај, једну од најљепших плажа на Јадрану — Могрен, базене и многе друге садржаје. Сигурна сам да ће гости који буду овдје боравили, отићи задовољни, са жељом да се поново врате. — Нарочито ју је обрадовало што је у овом хотелу најшла на познанike, који су радили прије земљотреса у старој „Аvali“ и „Могрену“, и то је ујерава да ће сервис и услуга у овом хотелу бити на нивоу, то јест одговарати категорији овог лијепог здања,

а хотел добити ону топлину и гостопримство које се ријетко срета на другом месту.

С. Г.

Рай за нудисте

За Црвену главницу, аутокамп у густом маслињаку уз једну од светостефанских плажа, кажу да је ове сезоне не хит на југу Јадрана. Туристички, даљако. Послије дужег „одбрајавања“ надлежних да је така објекат, заиста, потребан, да доноси лијеп приход и да је заклоњен од погледа пролазника и радозналаца, камп је добио „визу“.

— Радимо заиста добро. Гости нам стижу с различних страна, страници највише, али доса је и наших. Често сам у контакту с њима и стичем утисак да су углажњен задовољни — каже Никола Ђуричковић, управник аутокампа „Вала“ и „Црвена главница“.

Били смо и сами у прилици да се ујеримо у то. Курт Фотес, Њемац из Бобингема, истиче:

— Тешко је рећи што је љеђше — море са изванредном плажом, маслињак, љубавни домаћини у ресторацији који сервирају тако добра је да сам заборавио на продавницу која је у кампу и која је добро снабдјевана.

Сличне су приче и других. Истина, неки, углажњен наци, гости ће рећи да нема асфалта до плаже, да је мало објеката које треба да има камп. Рекли бисмо да су само донекле у праву: нудисти су људи који беже од асфалта и бетона, жељеза и мермера. Ходе хладовину у нетакнутом маслињаку, чисто море и пијесак, па и пракшине које има. Друштва са пријатељом — то је девиза натуриста. Тога у Црвеној главци има у изобиљу, па је зато и зову рајем за нудисте.

Г. С.

ли међе), правили пут, мјесто за роштиљ и друго. У кампу постоји мјењачница, ту је и диско-клуб за вечерњу забаву. Цијене у кампу су веома приступачне, нарочито за до маће госте.

Н. Митровић

— Трећа гостија Ана Буюкова, просјајни радник из Братиславе, четврти пут борави у Југославији.

— Била сам у Шибенику први пут, два пута у Новограду и сада четврти пут у Бечићима. Имала сам прилику да видим југословенско сјеверно приморје. Много ми се свиђају такви контрасти — високе планине одмах уз бистро и тоцло море. Сусрет с људима, који су срдочни и блиски, осваја. Чим сазнају да смо Чехословаци, одмах потче разговор о мјестима, људима и пријатељима. Заиста сам пуну утисака.

В. Станишић

Пером и камером првих дана августа

Купач до купача, сунцобран до сунцобрана: плажа у Петровцу је овог лета изузетно појећена. Да би се добило добро место треба поранити

Петровчака плажа је идеална и за оне који воде хладовину. У њеном затељу су стогодишњи борови под којима је лијепо одмарати

Петровцу враћен стари сјај

Петровац, један од бисера наше ривијере, посте пено добија стари сјај. Најбоља потврда ове констатације су пуна одмаралашица, собе у домаћој радиности, аутокампови и хотели. Плаже петровачка, Лучице и Буљаричка просто су претрпеле купачима, улице су прекривени туристи, пред продавницама редови...

То је слика ових августовских дана када је у овом мјесту, као, уосталом, и на цијелој нашој ривијери, тешко наћи слободан кревет.

Туристи су поново масовно напрнули у Петровац.

Жажемо поново, јер се Петровац најдуже оптрављао од априлских рана 1979. године. Четири сезоне након земљотреса туристи су заобилазили Петровац, што је тешко падало како мјештанима којима је туризам као и готово свим становни-

ницима основно занимавање, тако и радницима „Моћненерготуриста“ и свима грађанима у општини. Петровац је био неуређен, дуго је био градилиште, а познато је да машине и гости тешко могу заједно.

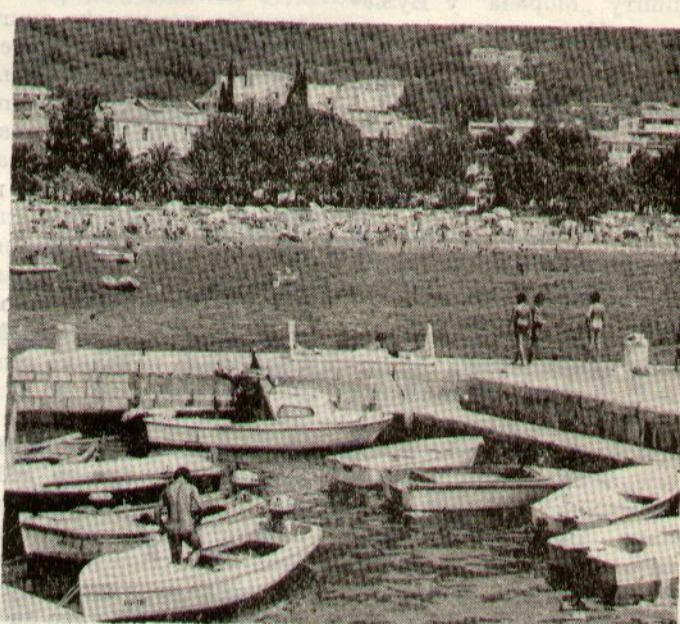
У припремама за овогодишњу сезону, које су солидно изведене на цијелом нашем подручју, много го је урађено у Петровцу. Изградњом хотела „Палас“ заокружена је градња туристичких капацитета, уређено је шеталиште уз обалу, нарочито дио испред новог хотела, оправљена је канализација, као и улична расvјета. Ни домаћини нису сједјели скрштеним рукама: уредили су дворишта и прилазе кућама, тако да је цијело мјесто синуло.

Ако томе додамо да је ово мјесто добило нову градбу банке, самопослу и неке атрактивне угоститељске објекте, онда је јасно зашто је опет на мети

текст: Саво Грегорић
Снимци: М. Тодоровић

Петровачко шеталиште: овде је подјенако живо уподне и увече. Преко дана купачи шетају тражећи хладовину под боровима и маслинама, а увече све до поноћних часова траје корзо

Јутарњи снимак петровачког пристаништа на коме се преко дана и у вечерњим часовима окупљају туристи

За госте има забаве и разоноде, али и мјеста где се могу купити мајице са именима или утиснути на одјећи име или неки симбол

НОВОСТИ ИЗ „ЗЕТА ФИЛМА“

„Чудо невиђено“ до краја године

ЦРНОГОРСКА КИНЕМАТОГРАФИЈА пати од низа слабости које у основи доводе у питање њено постојање, идентитет и развој. У таквој ситуацији производња филмова постаје дјелатност не само тржишно усмјерена и условљена законима економског пословања, већ добија комплексни значај естетског и, чак, етичког значења. Поставља се питање: што у таквим околностима ради и може да уради „Зета филм“, једина радна организација у Републици која се бави прометом и производњом филмова?

Производна политика „Зета филма“ има у виду нужне захтјеве који произилазе из оваквог стања, и, на другој страни, свој друштвени статус, обавезе и одговор-

ности. Иако се радило у вишеструко отежаним условима, постигнути резултати и формирани планови произвођаје доказују друштвено сајестан и анатражован став ове радне организације. Разноврсном продукцијом, обимом скромном ако се пореди са неким другим филмским центрима у земљи, желе се задовољити све израженије друштвене потребе за филмом и досећи што већи уједнички ниво креација.

Из такве оријентације, у последње вријeme, настали су играли филмови „13. јул“ и „Дјечак је ишао за сунцем“. Документарни филм, тематски и намјенски разнолик, представља значајну ставку продукције. Поред те ма из наше револуционарне прошлости, врло обухватно и

свестрано је забиљежен ка-

тој Гори са својим драматичним последицама. У циљу

да се такав догађај што реалније филмски доживи у плану је израда дугометражног документарног филма о нашој Републици, прије, за вријeme и послије земљотреса, чији би главни аутор био Вељко Булајић. Истовремено, континуирано се раде краћи документарни филмови рекламираних и информативног карактера, попут оног о плајама Црногорског Приморја, или филмови о току сложене и дуготрајне изградње индустријских и туристичких објеката у Црној Гори.

Прије неколико дана завршено је снимање играног филма „Чудо невиђено“ у режији већ добро познатог Живка Николића. Филмујући ове траги-комедије, чији је аутор Синиша Павић, остварила је екипа афирмисаних радника. Директор фотографије је Станислав Сомолани, нама познат из претходног Живковог филма „Смрт господина Голујже“. Глумачку екипу сачињавају популарни југословенски глумци: Драган Николић, Петар Божовић, Бата Живојиновић, Ташко Начић, Данило Стојковић, Весна Пећанац, Славко Штимац... Главну улогу тумачи Савина Гершак, пријатница новинаре не само у нашој кинематографији.

Фilm се снима у заједничкој међурепубличкој производњи „Зета филма“ из Будве и „Центар филма“ из Београда и извршиоја продукцији „Зета филм“. Очекује се да ће се југословенска публика упознати са овим пројектом већ крајем године. Постоји довољно објективних разлога да се очекује квалитетан филм који неће бити само бројчани допринос црногорске кинематографије. Са таквим настојањем и опредељењем „Зета филм“ наставља свој производни рад.

На слици: Драган Николић и Савина Гершак.

Мато Јелушић

„Морава“ у Буљарици — школа другарства и братства

„Заиста тешко је вољети без наде и срца, а још теке је заборавити кад човјек воли, мораши мени доћи“. Ове ријечи исписане су на једном плакату у светозаревачком Дјечјем одмаралишту „Морава“ у Буљарици. Нисмо провјеравали ко је то написао — пјесник, неки дјечак или дјевојчица који је тек ступио у живот. Уосталом, није ни важно ко је писао ове редове, важно је да у овој кући младости и весеља све одише у духу братства, другарства и љубави.

Ту смо се нашли у друштву предсједника општине Светозарево, дипломира ног електроинжењера **Вене** рољуба Тапасковића, и предсједника СО Будва, дипломираног правника **Душана Лијешевића**. Повод за ову вечерњу сједељку био је празник, Дан устанка словеначког народа, као и завршетак боравка групе ученика из Словенске Бистрице.

Одкуд словеначка дјеца у светозаревачком одмаралишту „Морава“? — интересовали смо се код васпитачице Ирене Ораж, социјалног радника из Словенске Бистрице.

— Има већ неколико година да смо између огинти на Светозарево и Словенска Бистрица успоставили пријатељске, односно побратимске односе. Сарадња је интензивна на разним нивоима. Аво што ми радимо на нивоу самоуправних интересних заједница за дјечју заштиту, мислим да је права школа другарства и братства. Ми смо ту већ неколико година. Вршимо размену дјеце из Словенске Бистрице и Светозарева, односно Буљарице. Ове године добили смо и свој депаданс капацитета 25 кревета и два власпитача. Пошто је пут дуг, поведемо више дјеце у једној смјени, тако да их сада има укупно 65 и седам власпитача. Могу рећи да је овде све лијепо — и

сарадња, и дружење с дјецом из Светозарева. То је већ стандардни пут. Појећемо возом до Светозарева, а одатле заједничким аутобусима с дјецом из тог града за Буљарицу. Сваке године нам је лакше, јер је стаза већ утврта — све је више знаца и пријатеља. И повратак је интересантан — поново у Светозарево, код пријатеља, распоређени по приватним кућама, затим настављамо возом до Београда, посјетимо Кућу цвијећа и настављамо за Словенску Бистрицу.

Ово што се у току љета ради наставља се зими, али тада на Похорју, у рекреационом центру Индустриске алуминијумских производа — „Три краља“.

Иначе, живот у Одмаралишту „Морава“, у Буљарици, чији је капацитет 200 кревета искључиво за дјецу предшколског и школског узраста, врло је садржајан. За сваку смјену организују се краћи и-

злети у околину, ради упознавања културно-историјских споменика, природних објеката и Будве као центра комуне. Припремају се и изводе заједничке културно-забавне приредбе, а заступљен је и спортски живот кроз разна такмичења. У школи пливања да сваке године на крају љетована сва дјеца постапају пливачи са дипломом.

У разговору с предсједником општине Светозарево и секретаром СИЗ-а за дјечју заштиту Светозарево сазнајемо да је њихова општина веома заинтересована за овај плац у Буљарици, где је сада привремено смјештено одмаралиште, жели да га откупи и направи одмаралиште трајног карактера по урбанистичким захтјевима, с тим да учествују и у изградњи инфраструктуре у Буљарици.

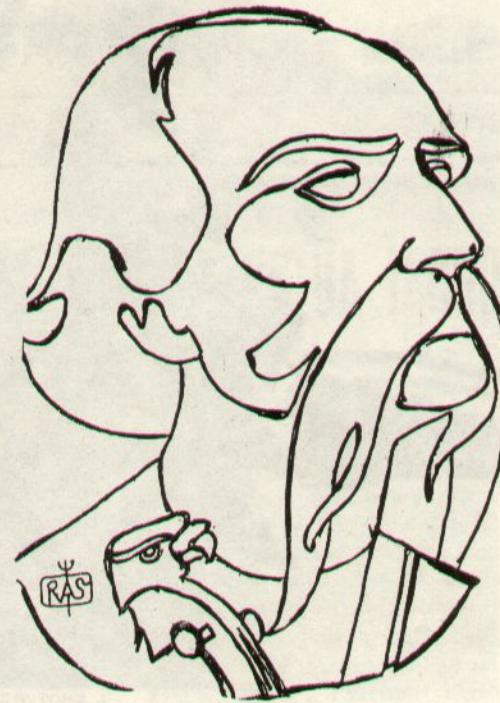
В. Станишић

Одмаралиште за најмлађе из Светозарева и Словенске Бистрице

Филип Вишњић пјесник борбе за слободу

Међу познатим пјесницима који су пјевали о Србији Филип Вишњић (1765—1835) је највећи. Од непознатих с њиме може да се пореди само пјесник косовског циклуса, али углавном по супротности. Пјесник косовског циклуса је пјесник феудалне Србије и пјесник пораза, Филип Вишњић је пјесник устаничке Србије и пјесник побједе. И један и други — налик на Вишњићево „божје око“ — види цјелину и смисао догађаја у историјским размјерама и из тога извлачи снајне ефekte, или у обратном смислу — иако употребљавају слична небеска знаменја, пророчанства и обавјештавања да би показали ватсјенску и временску димензију. Код пјесника косовског циклуса светитељ Илија лети од Јерусалима до Косова да би спустио кнезу Лазару на колено „књигу од Богородице“ о небеском и земаљском царству, о ономе које је „увјежен и до вјека“ и овоме које „је замалено царство“ и кога се мора одрећи и претрпјети пораз у боју. Код Филипа Вишњића, напротив, свеци

небом војују и ређају борбе не знаје један за другим: краве барјаке „виш“ Србије по небу ведроме“, помрачење сунца и мјесеца, музичу и гром „усред зиме кад му вријеме није“, земљотрес — све тога ради „да се Србљи на оружју дижу“, „сваки своје да покаје старе“, да освети крај која је „из земље проврела“, „да друга постане судија“, да раја постане господар на земљи. Код пјесника косовског циклуса „књиге староставне“ проричу неминовну турску побједу:

Настало је пошљедње вријеме,
хоће Турци царство преузети,
хоће Турци брзо царовати;
обориће наше задужбине,
обориће наше наамасије,
обориће цркву Раваницу,—
ископаће темељ од олова,
слијеваће у топе ђулове,
те ће наше развијат градове;
и цркви ће растурити платна,
слијеваће на ате ратове;
хоће цркви покров растурити,
kadunama kovati ќerdan;

са цркве ће бисер разнисати,
kadunama поднизат ќerdane;

повдадиће то драго камење,

ударат га сабљам у балчаке

и кадама у златно прстене.

Код Филипа Вишњића и
нцијели, турске „књиге ста-
роставне“, — које тумаче ту-

рски мудраци — проричу не-
миновну турску пропаст:

Сад су 'наке постале прилике,
сад ће нетко изгубити царство

чувајте се раје сиротиње:

кад устане кука и мотика,
бихе Турком по Медији мука,

у Шаму ће каде проплакати,

јера ће их раја уцвјелити.

Турци, браћо, све седам дахија,

тако наши инцијели кажу:

да ће ваше куће погорјети,

и дахије главе погубити;

из огњишта пронић ће вам трава,

а мунаре попаст научина,

неће имат ко језан учити;

куд су наши друми и калдрме,

и куда су Турци пролазили

и с коњскијем плочам' задирали,

из клина ће проникнути трава,

друмови ће пожељет Турака,

а Турака нигде бити неће.

Код пјесника косовског циклуса гавранови доносе зле вјести о потпуном српском поразу:

Ој, бога нам, царице Милице,

ми смо јутрос са Косова равна,

видјели смо двије силне војске;

војске су се јуче удариле,

обадва су цара погинула;

од Турака нешто и остало,

а од Срба и што је остало,

све рађено и искрвљено.

Код Филипа Вишњића гавранови јављају о потпуној српској побједи:

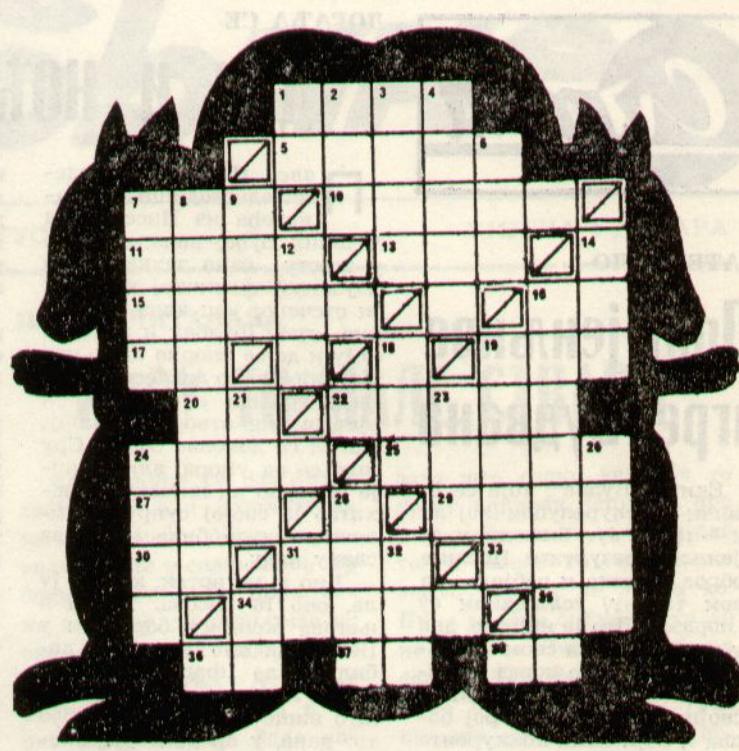
Погибе ти Кулин капетане,
погуби га Петровићу Торђе,
С њим погибе тридесет
хиљад' Турак:
изгибоше турске поглавице
по избору боли од болега
од честите Босне камените.
Нити иде Кулин капетане,
нити иде, нити ће ти доћи,
нит' се ћадај, нити га
погледај,
рани сина, па шали на
војску:
Србија се умирит не може!

Паралела је речита: тамо Србија која не може да се одбрани, овде Србија која не може да се умири. Филип Вишњић, иако од њега није забиљежена ниједна косовска пјесма, очевидно их је одлично знао, и као да води дијалог с пјесником косовског циклуса, као да га побија став по став.

Сукоб Србије и Турске Вишњић слика као судар слободе и тираније и не оставља никога у сумњи да је неминовна побједа слободе упркос вјековној турској владавини и упркос турској бројној надмоћности. То показују небески знаци и проврела крај побијених нараштаја. Гавранови гракију: „Србија се умирит не може“. Инцијели објављују: „Друмови ће по-
жељет Турака“. Старац Фо-
чо закључује: „Ово наше дуго бити неће“. Поражени турски војници подносе изјаштај босанскоме паши: „Ни-
како је у Србији по Турке!“
Мемед капетан одриче се Ма-
чве пред Стојаном Чупићем:

Твоја Мачва
и твоја старина,
ја се у њу
нигда вратит нећу.

Црни Ђорђе обећава Дрими-
ни, „племенитој међи између
Босне и између Србије“, да
ће ускоро „честитује Босну по-
лазити“.

Укрштеница

ВОДОРАВНО: 1) Популарна музичка група, 5) престоница Грчке, 7) фабрика у Цељу, 10) пољопривредна алатка (мн.), 11) народно мушки име, 13) рјечно острво, 15) врста рибе, 16) египатски бог сунца, 17) два самогласника, 19) дио тениске игре, 20) слично, 22) пилићи, 24) мјесто у Црној Гори, 25) ритер, 27) водени љускар, 29) француско возило, 30) ономатопеја лавежа, 31) завршица у шаху, 33) један београдски недељник, 34) занатлија, 35) сугласник и самогласник, 36) истурени дио копна у мору, 37) шампион, 38) Војислав Илић.

УСПРАВНО: Ауто-ознака Зајечара, 2) отац (словеначки), 3) дио кухиње, 4) једна електрода, 6) име глумице Гарднер, 7) пјевачица Редепова, 8) име књижевни-

ка Антића, 9) ждребе, 12) стари Словен, 14) Југословенски аеротранспорт, 16) канџеви за муницију, 18) Саве зно извршно вијеће, 19) врста текстила, 21) незнатне тежине, 23) један Шекспиров јунак, 24) главни град Чехословачке, 26) област, 27) мајка, 31) лична замјеница, 32) дио ваге, 34) Лав Толстој.

РЕШЕЊЕ:

ВОДОРАВНО: 1) Зана, 5) Атина, 7) Емо, 10) ашови, 11) Сима, 13) ада, 15) мрена, 16) Ра, 17) ао, 19) сет, 20) сл, 22) пилад, 24) Плав, 25) витет, 27) рак, 29) рено, 30) ав, 31) мат, 33) НИН, 34) лимар, 35) ца, 36) рт, 37) ас, 38) ВИ.

НАЈМЛАДИ САРАДНИЦИ

У мају, у мају...

СЕДАМ УЧЕНИКА ШЕ РАЗРЕДА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „СТЈЕПАН МИТРОВ ЉУБИША“ (РАЗРЕДНИ СТАРЈЕШИНА ДРАГИЦА МИРОВИЋ) НАПИСАЛИ СУ ПО ЈЕДНУ ПЈЕСМУ О МАЈУ — МЈЕСЕЦИ КОЈИ јЕ ЗА ДЈЕЦУ ПРАВИ РАЈ.

Диван је мјесец мај,
јер за нас дјецу
је прави рај.

Мало се играмо
и мало учимо,
весели смо као птичице
на грани,

сву ову радост

нико нам не брани.

Мај је мјесец младости
и шаренога цвијећа,
мирис му се свуда осјећа.

У мају је и празник рада,
свих жеља и свих нада

радост у срцима влада.

Александар ШПАДИЈЕР

*

У мају, у мају
у Хрватском загорју
Тито нам се роди
пјевати пјесму о

раду и слободи.

У мају, у мају

Титове штафете

широм земље цвјетне
с поздравима лете

У мају, у мају
плаве, бијеле, црвене
заставе лепришају.

Слободан РАДОВИЋ

*

Све се њише
све мирише.
У мају заставе
свуда лепришају.

У мају нам се
Тито родио
он нас је водио.

Ја волим мај
и његов сунчев сјај.

Ненад ЂАКОНОВИЋ

*

У мају, у мају
руке цвјетају
у мају, у мају
дјеца пјевају.

У мају, у мају
у нашем крају
руже цвјетају.

У мају, у мају,
у нашем крају
заставе лепришају.

У мају, у мају,
на ливади цвјетној
пчеле мед скупљају.

У мају, у мају,
у нашем крају
войске цвјетају.

У мају, у мају,
у нашем крају
каранфили блистају.

У мају, у мају,
сунчеви зраци
у мору се купају.

Ива БАЈКОВИЋ

ДОГАЂА СЕ

ДАН И НОЋ У МОРУ

Павел Попелка, тридесетједногодишњи крањак из Писека код Чешких Будјоеваца, остао је у животу само захваљујући изузетној физичкој кондицији стеченој још када је акти вно играо фудбал и хокеј, а коју и даље упорно одржава. Послије равнотеже двадесет и два часа храња с таласима и вјетром на отвореном мору, Павел се докопао обале. Срушно се од умора, али се није одмарао на пижеску — похитар је својој супрузи Милени која је била изгубила сваку наду.

Био је четвртак, крајем јула, око 18 часова. Павел и његова жена су боравеши у Бечићима као кампери, добили мало „фарбе“. Жеља мора, Павел је настојао да ишти више буде у води, па је тог дана, у предвечерје, „испловио“ на дасци с једром да се мало провоза уз пристајајући повјетрац с мора. Негде на путу за Шкољу, дунуо је вјетар и Павел је одлучио да „пристане“ на острвце, док се вријеме смири. Када је био сигуран да мање дува, узео је даску и кренуо ка обали. Био је негде на пољу пута када је опет дунуо вјетар, овога пута знатно јачи.

— Једро је отказало па сам покушао да пливам ка обали вукући даску за собом. Пливао сам тако око пет часова, али обала негде у близини. Ноћ је увјелико пала, бивало је све хладније, одржавао сам се на дасци. Так

када је почело да свиће било ми је јасно колико сам далеко од обале — таласи су ме одвукли на пучину — пријаја нам је Павел непосредно након тог догађаја.

Снажни млади чије из пуњу присебност. Био је сјестан да је далеко од обале, али је сунчани дан, који се рађа, будио нову снагу у уморном тијелу. Уплашио га је када је изјутра око себе угледао пераја великих риба. Одмах је помислио да се ради о морским псима и претнуо. Међутим, игра која је потом услиједила ујерила га је да се не ради о морским неманима, већ о добројудним становницима мора — делфинима.

Пошто је петак било много миризије, Павел је развио једро и кренуо ка обали. Друго је трајало једрење — стигао је на обалу тек око 16 часова. Чим је додирну ногама пијесак срушио се од умора. Када је дошао себи, био је веома изненађен: налазио се на сасвим непознатој плажи, окружен купачима! Тужљиво море довело га је у Чачак код Сутомора, тридесетак километара далеко од Бечића.

Павелова супруга Милена имала је најбессану ноћ у свом животу. Пошто је прошло изјвесно вријеме од када је Павел запловио, постала је нервозна. Чекала на обали, вјерујући да ће се он вратити. Но, када је ноћ увјелико освојила, а напољу било до-ста ружно врјеме потражи-

Милена и Павел Попелка

ла је помоћ од Боба Радовића, власника ресторана „Апандерба“ у Бечићима, код којег су она и Павел често најирали. Млади угоститељ није окијевано — почело је трајање моторним чамцима које је трајало све до зоре. Од Павела, међутим, није било није трага. Ујутро им се пријејуши Нико Миљошевић, сликар из Бечића, иначе страсни риболовац. Чамац је обилазио сваку увалу обале, око острва, крстарио пучином...

— Када смо изгубили сваку наду, алармисали смо милицију — прича нам Милена. — Међутим, негде предвече стигао је Павел. Долазио је горе с малистрале, што ме је веома зачудило. Касније је објаснио да је од Чачка саиграо аутобусом. Био је модар, једва је говорио. За та 22 часа, колико је провео у води, изгубио је пет килограма.

Уморни „бродоломник“ је два дочекао да се дохвати кревета. Дуго је спавао. Два дана ништа није окусио.

— Био је то сигурно најтежи дан у мом животу. Нијам вјеровао да се све то може издржати. Ето, срећа је што сам имао добру кондицију, јер, како ми причају стари поморци које сам упознао овде у Бечићима, треба много снаге да се издржи све то. Али, ето све се срећно завршило. Милена и ја се опет купамо, али сада без даске. Када стижемо у Писек имајемо шта да причамо нашој деветогодишњој кћерки Ерики коју смо оставили код родбине. На ваше море опет долазимо, упркос свему што се догодило. Јер оно је много лијепо. А тек људи који ту живе! — рекао нам је на крају Павел Попелка.

С. Г.

Кутак за разоноду

Казали су...

БРАК јЕ ТАКО ВАЖНА СТВАР

ШОПЕНХАУЕР: — Зашто се неки луди не жене? Зато што је брак тако важна ствар да није сувешти да о томе размишљамо читавог живота.

*

ДЕ ГОЛ: — Не схватамо како је тај војскога до-зволио да буде побијеђен. Имао је одличан положај и није смио изгубити битку, али дозвољавам да је и он имао савјетнике и министре.

*

АНДЕРСЕН: — Шаховску славу не смијемо ставити у витрину ако је исти да не изгуби сјај.

*

КОНФУЧИЈЕ: — Учење без размишљања је бескорисно, али је зато размишљање без учења опасно.

*

ШИЛЕР: — Жени је најчешће довољно да има лице. Мушкирац мора да има и главу.

*

ЖАК ТАТИ: — Разлика између храбости и опрезности? Храброст: доћи боксеру и исмијавати га пред свима. Опрезност: учинити то исто — телефоном.

*

МАРК ТВЕН: — Боле је заслужити почасти, а не добити их, него их добити, а не заслужити их.

Анегдоте

СТВАР СТОЈИ ОВАКО

Једна дама из „вишег друштва“ запитала њемачког филозофа Канта за разлику између времена и вјечности.

— Ствар стоји овако — поче Кант — кад бих одвојио мало времена да вам то објасним била би потребна читава вјечност да ви то скватите.

НАСЉЕДСТВО

Један љекар затекао се у друштву Марка Твен-

и и покушавао да скре-не книжевникову пажњу на скupoцјени прстен ко-је имао на руци.

— Откад вам тај прстен, — упита га најзад Твен.

— Од једне милионер-ке коју сам лијечио — похвали се љекар.

— Ах, тако, насле-дство — с разумијевањем примјети Твен.

ИЗВИЊЕЊЕ

Њемачки композитор Брамс био је познат као првацица. Једне вечери, пошто је у великом дру-

шту извријеђао многе госте, на растанку рече домаћици:

— Ако сам неког из друштва заборавио да увриједим, молим га да ми спрости.

ДОБАР ОДГОВОР

— Шта мислите о стриптизу? — упитали је дном новинира Ерола Флина.

— Ако једна жена мора да се свуче да би по-казала своје драки, то значи да их уопште нема — одговори познати глумац.

ОДГОВОР

— Које бих дјело, колега, ја извршио кад бих вас главом ударио, рецимо, у стомак! — пита професор кривичног права студента.

— Телесну повреду са тупим предметом!

ЈОШ И САЛАТУ

— Хоћете ли мени или а ла карт? — пита ко-нобар госта.

— Море, донеси ми обе порције, а поврх тога и салату од парадајса.

ВЕЋ ЈЕ ЗАВОРАВИО

— Бре, Саво, много пијеш!

— То чиним да бих могао да заборавим...

— Шта да заборавиш?

— Већ сам забора-вио...

ОГЛАСИ

МИЈЕЊАМ ДВОИПО-СОБНИ КОНФОРАН-СТАН — 63 м² — У КО-ТОРУ, ДОБРОТА, ЗА ПОДРУЧЈЕ БУДВЕ ИЛИ ПЕТРОВЦА. ПОЖЕЉНО ДА БУДЕ ЗАСЕВНА СТАМБЕНА ЈЕДИНИЦА, АДРЕСА У РЕДАЦИЈИ „ПРИМОРСКИХ НОВИНА“.

*

ДАЈЕМ ЧАСОВЕ МА-ТЕМАТИКЕ И ФИЗИКЕ ОСНОВЦИМА И УСМЈЕ-РЕЊАЦИМА СА ПОДРУЧЈА БУДВЕ И ТИВТА. ДОЛАЗИМ НА СТАН.

ШИФРА: „ДОБИТЕ ДА СЕ ДОГОВОРИМО“.